

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/34/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5319201453
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Tichý
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5319201453.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Tichého a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a Mgr. Miroslava Šeptáka, v spore žalobcu Mgr. K. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX D. č. XXX, právne zastúpeného: Advokátska kancelária JUDr. Stopka, JUDr. Cisarík s. r. o., so sídlom Potočná 2835/1A, 022 01 Čadca, IČO: 36 866 849, proti žalovanej Slovenskej republike, zastúpenej Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky, Štúrova 2, 812 85 Bratislava, o zaplatenie 1.876,22 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 9C/40/2019-98 zo dňa 30. septembra 2020, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobca **m á** voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 1.876,22 eur v lehote 60 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Nárok žalobcu posudzoval podľa § 1 písm. a), § 3 ods. 1 písm. a), ods. 2, § 4 ods. 1 písm. f), § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 4, § 17 ods. 1, § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci.

3. Podľa súdu prvej inštancie v súdenom spore sa žalobca voči žalovanej domáhal zaplatenia sumy vo výške 1.876,22 eur s príslušenstvom z titulu nároku na náhradu škody zo zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú mu rozhodnutím vydaným v trestnom konaní, a to uznesením Obvodného oddelenia Policajného zboru v Turzovke, ČVS: ORP-341/TU-CA-2013 zo dňa 23.04.2014. Ďalej dôvodil, že žalobcovi, voči ktorému bolo citovaným uznesením Obvodného oddelenia Policajného zboru v Turzovke ČVS: ORP-341/TU-CA-2013 zo dňa 23.04.2014 vznesené obvinenie pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, svedčí v konaní aktívna legitímácia na podanie žaloby o náhradu škody z titulu zodpovednosti štátu za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. S prihliadnutím k uvedenému predmetu sporu svedčí pasívna legitímácia Slovenskej republiky. Zároveň, keďže vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalobca voči uzneseniu ČVS: ORP-341/TU-CA-2013 zo dňa 23.04.2014 podal sťažnosť, ktorá bola uznesením Okresnej prokuratúry Čadca č. k. Pv 378/13/5502-28 zo dňa 23.06.2014 zamietnutá ako nedôvodná, čím bolo preukázané, že prokurátor vo veci konal, bol súd prvej inštancie toho názoru, že na základe takejto aktívnej činnosti prokurátora po vznesení obvinenia, sú splnené podmienky v zmysle vyššie citovaného § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z., kedy vo veci náhrady škody spôsobenej orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1 zákona

č. 514/2003 Z. z. koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. V tomto smere súd prvej inštancie poukázal aj na závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijaté v rozsudku, sp. zn. 8 Cdo 289/2014 zo dňa 14. 10. 2015, podľa ktorých, ak prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa policajného zboru alebo povereného príslušníka policajného zboru a podal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu, vo veci náhrady škody, keďže škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v trestnom konaní, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky (§ 4 ods. 1 písm. f/ zákona č. 514/2003 Z. z.). Preto zo všetkých uvedených dôvodov bol súd prvej inštancie toho názoru, že žalobca správne označil orgán oprávnený konať v mene žalovanej, keď označil Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky. Žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 12.02.2019 mal súd prvej inštancie ďalej preukázané, že žalobca nárok tvoriaci predmet daného súdneho konania riadne uplatnil na predbežné prerokovanie. Zároveň odpoveďou Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 29.04.2019 i vyjadreniami žalovanej, ktorá žalobcom v konaní uplatnený nárok rozporovala, tento nárok neuznala, mal súd prvej inštancie preukázané, že uvedený žalobcom uplatnený nárok nebol žalovanou uspokojený v žiadnej výške. Žalobca bol preto oprávnený obrátiť sa so svojím nárokom na súd. V ďalšom konaní žalobcu zaťažovalo dôkazné bremeno preukázať splnenie základných predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., a to existenciu nezákonného rozhodnutia, vznik škody a príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vzniknutou škodou. Všetky uvedené zákonné podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu podľa citovaného zákona č. 514/2003 Z. z. musia byť splnené kumulatívne. Pri nesplnení čo i len jednej z týchto podmienok zodpovednosť štátu za škodu nevznikne. Pri splnení všetkých uvedených podmienok naraz sa zodpovednosť za škodu zbaviť nemožno. Súd prvej inštancie tiež uviedol, že žalobca ním uplatnený nárok na náhradu škody odvodzoval od uznesenia o vznesení obvinenia ČVS: ORP-341/TU-CA-2013 zo dňa 23.04.2014, voči ktorému uzneseniu sa žalobca aktívne bránil podaním sťažnosti. O tejto sťažnosti prokurátor Okresnej prokuratúry Čadca rozhodol uznesením č. k. Pv 378/13/5502-28 zo dňa 23.06.2014 tak, že sťažnosť žalobcu ako nedôvodnú zamietol. Okresný súd Čadca rozsudkom č. k. 2 T 93/2015-492 zo dňa 15.12.2017 žalobcu spod obžaloby podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku oslobodil, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný. Krajský súd v Žiline uznesením, č. k. 2 To 26/2018-532 zo dňa 22.08.2018 odvolanie prokurátora proti citovanému rozsudku Okresného súdu Čadca podľa § 319 Trestného poriadku zamietol. Ďalej súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaná v rámci svojej obrany rozporovala tvrdenia žalobcu o nezákonnosti uznesenia ČVS: ORP-341/TU-CA-2013 zo dňa 23.04.2014. Namietala, že žalobcom predostretú konštrukciu o nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia v dôsledku následného oslobodenia spod obžaloby zákon č. 514/2003 Z. z. vo svojich ustanoveniach neupravuje a nepriznáva takémuto rozhodnutiu status nezákonného rozhodnutia. Poukázala na to, že nezákonným rozhodnutím v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. je iba rozhodnutie, ktoré bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. V nadväznosti na uvedenú obranu žalovanej, ňou rozporovaný existenciu nezákonného rozhodnutia a nespornú skutočnosť, že uvedené uznesenie ČVS: ORP-341/TU-CA-2013 zo dňa 23.04.2014, od ktorého žalobca nárok na náhradu škody odvodzoval, nebolo v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. zrušené pre nezákonnosť, sa súd prvej inštancie ďalej zaoberal tým, či aj oslobodenie spod obžaloby môže mať z hľadiska § 6 zákona č. 514/2003 Z. z. rovnaký význam ako jeho zrušenie, keďže zákon č. 514/2003 Z. z. výslovne nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia spod obžaloby neupravuje. Systematickým a logickým výkladom citovaného § 6 zákona č. 514/2003 Z. z. a jeho porovnaním s § 7 a 8 uvedeného zákona je potrebné vyvodiť záver, že zastavenie trestného stíhania a oslobodenie spod obžaloby majú v zmysle § 6 zákona č. 514/2003 Z. z. rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť, a to preto, že predpoklad k spáchaniu trestného činu vyslovený v uznesení o vznesení obvinenia nebol potvrdený s výnimkou dôvodov uvedených v § 8 ods. 6 zákona č. 514/2003 Z. z., ktoré je potrebné aplikovať analogicky, pretože jednoznačne vymedzuje prípady, kedy poškodený právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe a treste nemá (ide o tzv. negatívne vymedzenie). Zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby má rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia a nič na tom nemení skutočnosť, že k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa začína trestné stíhanie, nedošlo. Podstata nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviazala na nesprávnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania. V tomto smere, kedy obžalovaný bol spod obžaloby oslobodený, má súdna prax za to, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov zásadné právo na náhradu škody spôsobenej mu uznesením o vznesení obvinenia. V súlade s ustálenou súdnou praxou teda štát zodpovedá aj za škodu spôsobenú začatím (vedením) trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim

rozhodnutím trestného stíhania. Táto zásada bola vyjadrená už vo viacerých skorších rozhodnutiach, ktoré sa týkali náhrady škody spôsobenej štátnym orgánom v zmysle zrušeného zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Rozhodovanie súdov podľa tohto zákona sa ustálilo na názore, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má právo na náhradu škody spôsobenú uznesením o vznesení obvinenia (R 35/1991). Na podstate týchto právnych záverov zotrvala súdna prax aj po prijatí zákona č. 514/2003 Z. z., ktorý zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemôže zbaviť. Neposudzuje sa teda správnosť rozhodnutia jeho orgánu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zaviniť, ale rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania. V tomto smere súd prvej inštancie poukázal i na závery nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 540/2016 zo dňa 13.12.2016, v zmysle ktorých Ústavný súd Slovenskej republiky zdôraznil, že nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa podľa súdu prvej inštancie posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní nebolo rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Ak sa trestné stíhanie konkrétnej osoby skončilo vydaním oslobodzujúceho rozsudku bez ohľadu na dôvod, pre ktorý sa tak stalo, uznesenie, ktorým bolo obvinenému vznesené obvinenie, je potrebné považovať za takýchto okolností vždy za nezákonné a zasahujúce do základných práv jednotlivca. Rovnako súd poukazuje i na závery Ústavného súdu Slovenskej republiky prijaté v náleze sp. zn. I. ÚS 320/2016-49 zo dňa 07.07.2016. Zo všetkých uvedených dôvodov, keďže rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci bol výsledok tohto konania, súd prvej inštancie uvedenú obranu žalovanej, ktorou namietala, že uznesenie ČVS: ORP-341/2013 zo dňa 23.04.2014 nebolo pre nezákonnosť zrušené, vyhodnotil ako nie dôvodnú. Bez relevancie je i obrana žalovanej, že uznesenie o vznesení obvinenia nepredpokladá istotu, že skutok sa stal a že ho skutočne spáchal obvinený, ale vyjadruje istú mieru pravdepodobnosti o jeho spáchaní touto osobou. Ako už bolo uvedené, rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci bol jeho výsledok. Uznesenie o vznesení obvinenia ČVS: ORP-341/TU-CA-2013 zo dňa 23.04.2014, keďže žalobca bol rozsudkom Okresného súdu Čadca č. k. 2 T 93/2015-492 zo dňa 15.12.2017 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline, č. k. 2 To 26/2018-532 zo dňa 22.08.2018 spod obžaloby podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku oslobodený, vykazuje všetky znaky nezákonného rozhodnutia v zmysle citovaných ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z.

Súd prvej inštancie konštatoval, že faktúrou číslo 34314 mal preukázané, že v súvislosti s trestným konaním vedeným proti žalobcovi ako obvinenému na základe uznesenia o vznesení obvinenia ČVS: ORP-341/TU-CA-2013 zo dňa 23.04.2014 boli žalobcovi jeho obhajcom vyúčtované trovy právneho zastúpenia vo výške spolu 1.876,22 eur. Žalovaná uvedenú fakturáciu trov právneho zastúpenia žiadnym spôsobom nerozporovala. Nenamietala dôvodnosť vykonania jednotlivých úkonov, ani fakturovanú výšku za jednotlivé úkony právnej pomoci, cestovné, ani stratu času a režijný paušál. Zároveň žalobcom predloženými pokladničnými dokladmi zo dňa 05.05.2014, dňa 14.05.2014 a zo dňa 13.05.2015 a predloženým výpisom z elektronickej pokladne bolo preukázané, že žalobca takto právnym zástupcom mu fakturované trovy uhradil dňa 05.05.2014 vo výške 500,- eur, dňa 14.05.2014 v sume 500,- eur, dňa 13.05.2015 v sume 700,- eur a dňa 06.02.2019 v sume 176,22 eur, t. j. spolu z titulu úhrady trov právneho zastúpenia v trestnom konaní vedenom na Obvodnom oddelení Policajného zboru Turzovka pod sp. zn. ČVS: ORP-341/TU-CA-2013, pred Okresným súdom Čadca pod spisovou značkou 2T 93/2015 a pred Krajským súdom v Žiline pod spisovou značkou 2To 26/2018 zaplatil celkom sumu vo výške 1.876,22 eur. O uvedenú sumu, ktorú žalobca preukázateľne uhradil obhajcovi za ním poskytnuté právne služby v trestnom konaní, v ktorom mu bolo uznesením ČVS: ORP-341/TU-CA-2013 zo dňa 23.04.2014 vznesené obvinenie, sa preukázateľne jeho majetok zmenšil.

Zároveň mal súd prvej inštancie preukázané, že uvedená škoda spočívajúca v úhrade trov za poskytnutú právnu pomoc obhajcovi v trestnom konaní vo výške spolu 1.876,22 eur bola v príčinnej súvislosti s uznesením ČVS: ORP-341/TU-CA-2013 zo dňa 23.04.2014, ktorým bolo žalobcovi vznesené obvinenie. Súdom tak mal preukázanú i priamu a bezprostrednú príčinnú súvislosť medzi uznesením ČVS: ORP-341/TU-CA-2013 zo dňa 23.04.2014 a vzniknutou škodou.

O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania, keďže tento bol úspešný v konaní proti žalovanej, a to v rozsahu 100 %.

4. Voči predmetnému rozsudku súdu prvej inštancie podala odvolanie žalovaná, ktorá namietala, že súd prvej inštancie nevzal do úvahy, že v trestnom konaní bol žalobca oslobodený spod obžaloby len s použitím zásady „in dubio pro reo“, teda nevzal do úvahy zákonnosť prípravného konania, vrátane zákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia (titul náhrady škody). V danom prípade uznesenie o vznesení obvinenia nebolo nezákonné, a teda ani titul náhrady škody nie je daný, nakoľko nie každé uznesenie o vznesení obvinenia je nezákonné len preto, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní skutku sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila (Ústavný súd SR sp. zn. II. ÚS 163/13, str. 7, 8), preto ani nemožno automaticky bez akéhokoľvek odôvodnenia každé uznesenie o vznesení obvinenia považovať za nezákonné len preto, že v trestnom konaní nedošlo k odsúdeniu obžalovaného. „Paušálne“ zaväzovanie štátu na náhradu škody len preto, že nedošlo k odsúdeniu obžalovaného, ale len preto, že objektívna zodpovednosť je súdom vykladaná nad rámec zákona v rozpore s jeho zmyslom a účelom. Pri aplikácii ust. § 8 ods. 6 zákona č. 514/2003 Z. z. by sa súd mal vysporiadať s otázkou, či si žalobca trestné stíhanie zaviniť alebo nezaviniť. Podľa odvolateľky je potrebné sa taktiež zaoberať tým, čo bolo príčinou toho, že vo veci začali konať orgány činné v trestnom konaní. Zároveň je toho názoru, že v danej veci nešlo o žiadny svojvoľný postup týchto orgánov, ale o jediný možný a zákonný postup pre zistenie trestnoprávnej zodpovednosti vo vzťahu ku skutku. Neskoršie rozhodnutie o oslobodení obžalovaného spod obžaloby nezakladá záver o tom, že uznesenie o vznesení obvinenia voči žalobcovi bolo nezákonné. Podľa § 6 ods. 1 citovaného zákona právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd nemôže určovať zákonnosť alebo nezákonnosť rozhodnutia o vznesení obvinenia orgánu činného v trestnom konaní. Takýto záver navrhovateľa je v rozpore so zásadami trestného práva. Podľa odvolateľky v danom prípade absentuje existencia nezákonného rozhodnutia a nie je daný základ nároku na náhradu škody. Z uvedeného dôvodu žalovaná nárok žalobcu neuznáva a žiada ho zamietnuť, resp. rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. K podanému odvolaniu sa vyjadril žalobca tak, že v danom prípade sú splnené všetky predpoklady pre vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktorými sú nezákonné rozhodnutie, škoda a príčinná súvislosť. Podľa žalobcu rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má v tomto zmysle tiež zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby. Skutočnosť, že nedošlo k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa začína trestné stíhanie, na tom nič nemení. Podstata nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na nesprávny postup orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale až na samotný výsledok trestného stíhania. V prípade, že obžalovaný bol oslobodený spod obžaloby, má konštantná súdna judikatúra za to, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov zásadné právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, a to uznesením o vznesení obvinenia. Vzhľadom na uvedené navrhol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť ako vecne správny.

6. V replike sa zástupkyňa žalovanej vyjadrila tak, že sa pridrižiava skutočností uvedených vo svojom odvolaní a k vyjadreniu žalobcu nepovažuje za potrebné sa ďalej vyjadrovať.

7. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania žalovanej v rozsahu danom ust. § 379, § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

8. Krajský súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočností rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

9. Pre úplnosť odvolací súd k odvolacím dôvodom uvádza, že dôkazy hodnotí súd prvej inštancie podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom

starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo (§ 191 ods. 1 CSP). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd prvej inštancie pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov.

10. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolaciu argumentáciu žalovanej, formulovanú v podanom opravnom prostriedku, pričom sa v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami súdu prvej inštancie. Krajský súd zároveň poukazuje na zodpovednosť odvolateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (ustanovenie § 380 ods. 1 CSP).

11. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument, vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie tvoria jeden celok, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

12. Námietku žalovanej o neexistencii nezákonného rozhodnutia vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú. V tejto súvislosti konštatuje, že podmienkami zodpovednostného vzťahu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu bolo vznesenie obvinenia a vedenie trestného stíhania napriek tomu, že neskôr došlo k oslobodeniu spod obžaloby alebo k zastaveniu trestného stíhania, vznik a príčinná súvislosť medzi uvedenými podmienkami, ktoré medzi vznesením obvinenia a vedením trestného stíhania a oslobodenie spod obžaloby, pričom sťažnosť žalobcu proti uzneseniu o vznesení obvinenia ako obvineného bola prokurátorom okresnej prokuratúry zamietnutá ako nedôvodná. Aj podľa odvolacieho súdu bola predmetná podmienka naplnená, keďže voči osobe žalobcu bolo vznesené obvinenie a bolo voči nemu vedené trestné stíhanie, pričom sťažnosť žalobcu bola zamietnutá a napokon bol žalobca spod obžaloby aj oslobodený tak súdom prvej inštancie, ako aj súdom odvolacím. Podľa odvolacieho súdu teda existencia nezákonného rozhodnutia bola jednoznačne preukázaná.

13. Krajský súd konštatuje, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je v súlade s ustálenou súdnou praxou a judikatúrou, podľa ktorej štát zodpovedá aj za škodu spôsobenú začatím trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím trestného súdu. Uvedený záver bol ustálený vo viacerých rozhodnutiach, ktoré sa týkali náhrady škody spôsobenej štátnym orgánom v zmysle už zrušeného zákona č. 58/69 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Na podstate týchto právnych záveroch zotrúva súdna prax aj po účinnosti nového zákona č. 514/2003 Z. z., ktorý zakladá objektívnu zodpovednosť štátu, ktorej sa nie je možné zbaviť.

14. V súvislosti s poukazom odvolateľky na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 163/2013 zo dňa 13.11.2013 odvolací súd opätovne zdôrazňuje, že nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti za škodu podľa vyššie citovaného platného a účinného právneho predpisu. Súdna judikatúra vychádza z toho, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti za škody zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi bola účinná tak, ako na to správne poukázal žalobca. V nadväznosti na uvedené systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospel odvolací súd k záveru, že pokiaľ došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo oslobodeniu spod obžaloby, je potrebné z celkového hľadiska konštatovať, že trestné stíhanie bolo nedôvodné a v konečnom dôsledku nezákonné. V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti aj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktoré akceptovali doterajšiu judikatúru všeobecných súdov (nálež Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 548/2012 zo dňa 07.12.2012, II. ÚS 25/2011 zo dňa 24.03.2011).

15. Ďalšie argumenty žalovanej v odvolacom konaní odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vyporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec

podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku či pripomienku nastolenú stranou, je potrebné, aby bolo reagované len na podstatné a relevantné argumenty strán konania (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 200/09 a pod.). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu zaoberajúcu sa ďalšími irelevantnými okolnosťami prejednávanej veci, už nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

16. Odvolací súd konštatuje, že v súdnej veci však súd prvej inštancie rozhodnutie odôvodnil zákonom zodpovedajúcim spôsobom, pričom právo na súdnu ochranu nemožno zamieňať s právom strany sporu byť pred súdom úspešnou, prípadne s právom na vydanie rozhodnutia v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Z uvedeného dôvodu potom, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu, nedochádza k porušeniu daného práva. Intenzitu zásahu spôsobilú privodiť porušenie ústavných základných práv podľa rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 344/2010 dosahuje len také odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré neuvádza žiadnu argumentáciu, prípadne také, ktorého dôvody sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky alebo ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti.

17. Odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvej inštancie dôsledne uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal výsledky vykonaného dokazovania, riadne citoval právne predpisy, ktoré na prejednaný prípad aplikoval a z nich vyvodil svoje právne závery, ktoré riadne vysvetlil, pričom dostatočne a presvedčivo objasnil, z akých úvah vychádzal. Jeho rozhodnutie tak nemožno považovať za také, ktoré by bolo v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Pri výklade aplikácie právnych predpisov sa súd prvej inštancie neodchýlil od znenia príslušných ustanovení, nepoprel ich účel ani podstatu, a preto rozhodnutie odvolací súd považoval za ústavne konformné. Nakoľko odvolacie dôvody odvolateľky boli neopodstatnené, odvolací súd tento napadnutý rozsudok potvrdil.

18. Krajský súd zároveň potvrdil aj výrok súdu prvej inštancie o trovách konania, ktorý vykazuje vecnú správnosť, nebol napadnutý odvolacími námietkami, ktoré by produkovali relevantnú odvolaciu argumentáciu vo vzťahu k nároku na náhradu konania.

19. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP tak, že nárok na náhradu trov odvolacieho konania má žalobca v plnom rozsahu, keďže bol v odvolacom konaní proti žalovanej úspešný.

20. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)